

σήμερον ἀγωνίζομαι. Συναισθάνομαι ὅμως γερῶνος ὅτι ὑπάρχει καὶ ἕτερα δημοτικότης, καὶ ἀναγκάζει ἢ ἐμπιστοσύνη τῶν ἠθικῶν στοιχείων ἢ τῶν στηρίζεται ἢ κοινωνία. Χάριν τῆς τοιαύτης ἐμπιστοσύνης ἠγωνίσθη, ἀντὶ τῆς ἄλλης ἐμπιστοσύνης δημοτικότητος ἦν ἄλλοτε κινήσις γοπτειτικῆς δημοτικότητος ἦν ἄλλοτε κινήσις. Ἐπιθυμῶ τὴν ὑπόληψιν, τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν φίλων τῆς τάξεως, τῆς νομίμου καὶ ἐλευθέρως τάξεως. Ἴδου ποῦ ἀφιέρωσα τὸν ἑαυτό μου, ποίαν εὐνοίαν θηρεύω. Αὐτὴ θέλει μὲ ἀναγκάζει δι' ὅλα τὰ λοιπὰ, καὶ δὲν φθονῶ εἰς ἀνάγκη τὴν ἄλλην δημοτικότητα, ὅσον γλυκεῖα καὶ ἄν ᾖ!

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Ἄριστοι κυβερνῆται πρέπει νὰ λογιζώμεθα οἱ ἀθούρωσ τὰ καθήκοντα αὐτῶν ἐκτελοῦμεν. Ἐπιβαίνοντες λέμβου βλέπομεν τοὺς κωπηλάτας χειρονομοῦντας, ἀσθμαίνοντας καὶ κἀνδρῶν, τὸν δὲ διευθύνοντα τὸν δρόμον αὐτῆς καθήκοντα ἡσυχον καὶ σχεδὸν ἀκίνητον παρὰ τὸ πηδάλιον.

* Οἱ φιλάργυροι πλουτοῦσιν ὑποκρινόμενοι πέναντι, οἱ δὲ ἄσωτοι γίνονται πένητες ὑποκρινόμενοι τοὺς πλουσίους.

Η ΚΑΛΗ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΗ

Ἐκ τῶν τοῦ Πέρσου ποιητοῦ Σααδῆ.

Περιπάτου καὶ εἶδον φύλλον
Ξηρόν, πλὴν χῦνον ὀσμὴν γλυκετάν·
λαδῶν δ' ἀμέσως, τὸ ὠσφραϊνόμεν
μὲ τέρψιν θεῖαν.

«Εὐωδιάζεις πολὺ, τῷ εἶπον·
μὴ εἶσαι βῦδον τινὸς τῶν κήπων;
— «Δὲν εἶμαι βῦδον, μοὶ ἀπεκρίθη,
ἀλλὰ συνέζησα πρὶν μ' ἔκεῖνο·
ἐντεθὼν ἔγω τὴν εὐωδίαν,
ἣν διαχῦνω.»

Σ. Α. Β.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Κατὰ τὸν «Τύπον» τοῦ Βερολίνου ἀπεβίωσαν ἐσχάτως ἐν Κιρβράχ, χωριδίῳ τῆς Ἑσπίας, ἀγρότης ὀνόματι Οὐτςμουθ ἐν ἡλικίᾳ 148 χρόνων καταλιπὼν δύο υἱοὺς, 16 ἐγγόνους καὶ 43 δισεγγόνους! Ἐν τινι δὲ προαστείῳ τῆς πόλεως Ζακύνθου, γράφει ἡ «Οἰκογένεια», εὑρίσκεται γέρον ἀριθμῶν ἑκατὸν καὶ δώδεκα ἐτῶν ἡλικίαν. Εἶνε εἰς ἄκρον ζωηρὸς, βλέπει κάλλιπτα, ἀκούει ἐντελῶς, δύναται δὲ νὰ κατέρχεται κατὰ πᾶσαν ἡμέραν εἰς τὴν πόλιν, ἡμίσειαν ὥραν ἀπέχουσαν τοῦ προαστείου, πωλῶν τὰ ὑπ' αὐτοῦ κατασκευαζόμενα καλάθια καὶ τὰς κομψοτάτας ἀνοδοδέσμας του, ἅς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀγοράζουσιν αἱ δεσποινίδες. Κοιμᾶται ἐπὶ τινος ἀχρυστρωνῆς, ὑπὸ τὰ δένδρα κατασκευασθείσης, μένει δὲ νυχθημερὸν ἐκεῖ, οὔτε γευματίζων ἐν τῇ οἰκίᾳ του, τῇ μόλις ἀπὸ τοῦ μέρους ἐκείνου εἰκοσι βήματα ἀφεστώσῃ. Ἀνὰ πᾶσαν πρῶταν ὅτε αἱ χρῦσαι τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες φωτίζουσι τὸ

νεανικὸν (!) πρόσωπόν του, ἐξεγείρεται καὶ χαιρετᾷ τὸν ἡλίον διὰ τοῦ «καλὸ ἔς τὸ χρυσοῦ μου παιδί!» τὴν δὲ σελήνην διὰ τοῦ «καλὸ ἔς τὴν ἀργυρῆ μου». Ὅτι δὲ παραδοξότερον ἐν αὐτῷ εἶνε τὸ ἐξῆς· Πρὸ μηνὸς ἀνεφάνησαν ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ πέντε ὀδόντες, τρεῖς εἰς τὴν κάτω καὶ δύο εἰς τὴν ἄνω σιαγόνα. Ἴσως εἶνε οἱ νήπιοι ὀδόντες τῆς δευτέρας αὐτοῦ ἑκατονταετηρίδος! Τοὺς εἶδομεν ἰδίους ὀφθαλμοῖς καὶ ἰδίους χερσὶν ἐψάσαμεν αὐτοὺς, ἐπιφέρει ἡ «Οἰκογένεια», ἀπιστοῦντες εἰς τὸ περίεργον φαινόμενον.

~ Τεράστιοι εἶνε αἱ ἐκ τῆς βερολινεῖου συνθήκης προκύψασαι τοπικαὶ ἀλλοιώσεις. Ἡ συνθήκη τοῦ Ἁγ. Στεφάνου ἀφείλε τὴν Τουρκίαν 78,550 τετραγ. μίλια καὶ 4,539,000 ὑπηκόων, ἡ δὲ τοῦ Βερολίνου 83,300 τετραγ. μίλια καὶ 4,882,000 κατοίκων.

~ Ἐσχάτως κυρία τις ὑψηλῆς περιωπῆς ἐν Παρισίοις εἶδεν ἐν τοῖς Ἑλλυσίοις πεδίοις πίθηκόν τινα μετὰ μεγάλης χάριτος ἐπαιτοῦντα πρὸς ὄφελος τοῦ κυρίου του, πτωχοῦ ὀργανοπαίκτη. Τὸ ζῶον ἐκίνησε σφόδρα τὸ ἐνδιαφέρον τῆς μαρκησίας, ἣτις ἠγόρασεν αὐτὸ παραχρῆμα, καὶ τὸ ἐστόλισε κομψότατα. Ἐσπέραν τινὰ, καθ' ἣν ἡ μαρκησία εἶχε συγκαλέσει ἐν τῇ αἰθούσῃ αὐτῆς ἐκλεκτὴν συναναστροφὴν, διέταξε νὰ προσαγάγῃσιν ἐνώπιον τῶν προσκεκλημένων τὸν πίθηκον, οὗ ἡ χάρις ἐπέσυρε τὸν θαυμασμόν πάντων. Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων λεπτῶν, νεανίς τις ἐτραγώδησεν ἐν ἄσμα, ὅπερ συνώδευσε διὰ τοῦ κλειδοκουμβάλου. Ἀλλὰ μόλις ἐτελείωσε καὶ ὁ πίθηκος, ὅστις φαίνεται δὲν εἶχε λησμονήσει τὰς παλαιὰς του ἐξεις, ἔσπευσε νὰ φαιρέσῃ τὸν μικρὸν βελούδινον σκουφόν του καὶ κρατῶν αὐτὸν ἀνὰ χεῖρας περιήρχετο πρὸ τῶν κεκλημένων, ὅπως συλλέξῃ ἔρανον. Οἱ ἀκκισμοὶ καὶ ὁ ἰδιαιτερος αὐτοῦ τρόπος, δι' οὗ ἐπέμενε ζητῶν νὰ συνεισφέρει ἕκαστος τὸν ὀβολόν του, διεσκέδασαν τὰ μέγιστα τοὺς παρεστώτας. Καὶ αὕτη δὲ ἡ οἰκοδέσποινα συνεμερίσθη τὴν γενικὴν ἰλαρότητα, ὅτε ὁ πίθηκος τελειώσας τὸ ἔργον του, ἐπήδησεν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μουσικοῦ καὶ παρέδωκεν αὐτῇ τὸ συλλεγὲν ποσόν. Τὸ ποσὸν τοῦτο, ἀρκούντως στρογγύλον, διενεμήθη εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ οὕτως οἱ χαριεντισμοὶ ἐνὸς πιθήκου συνετέλεσαν εἰς ἀγαθοεργὸν σκοπόν.

~ Διατί, ἡρώτα διδάσκαλός τις μικρὸν παιδίον, ἀπηγόρευσεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐάν νὰ φάγωσι τὰ μήλα τοῦ παραδείσου.

Τὸ παιδίον μετὰ μακρὰν σιωπὴν, ἀπήντησε·
— Διότι ὁ Θεὸς ἤθελε νὰ τὰ κάμη κομπόστα.

Εἰς ἈΝΑΓΝΩΣΤΗ.

Ἡ Βολταῖρος διηγεῖται πού, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ γράψῃ μίαν σελίδα χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τρεῖς ἢ τετράκις ἐν λεξικόν.